

ต้นคริสต์มาสแรก

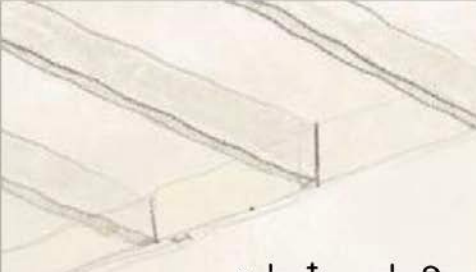
The Original Christmas Tree

เรื่อง : Brandon Lingle

ภาพ : Thanyarat Apipatrugikron

แปล : Siripong Yaebeang

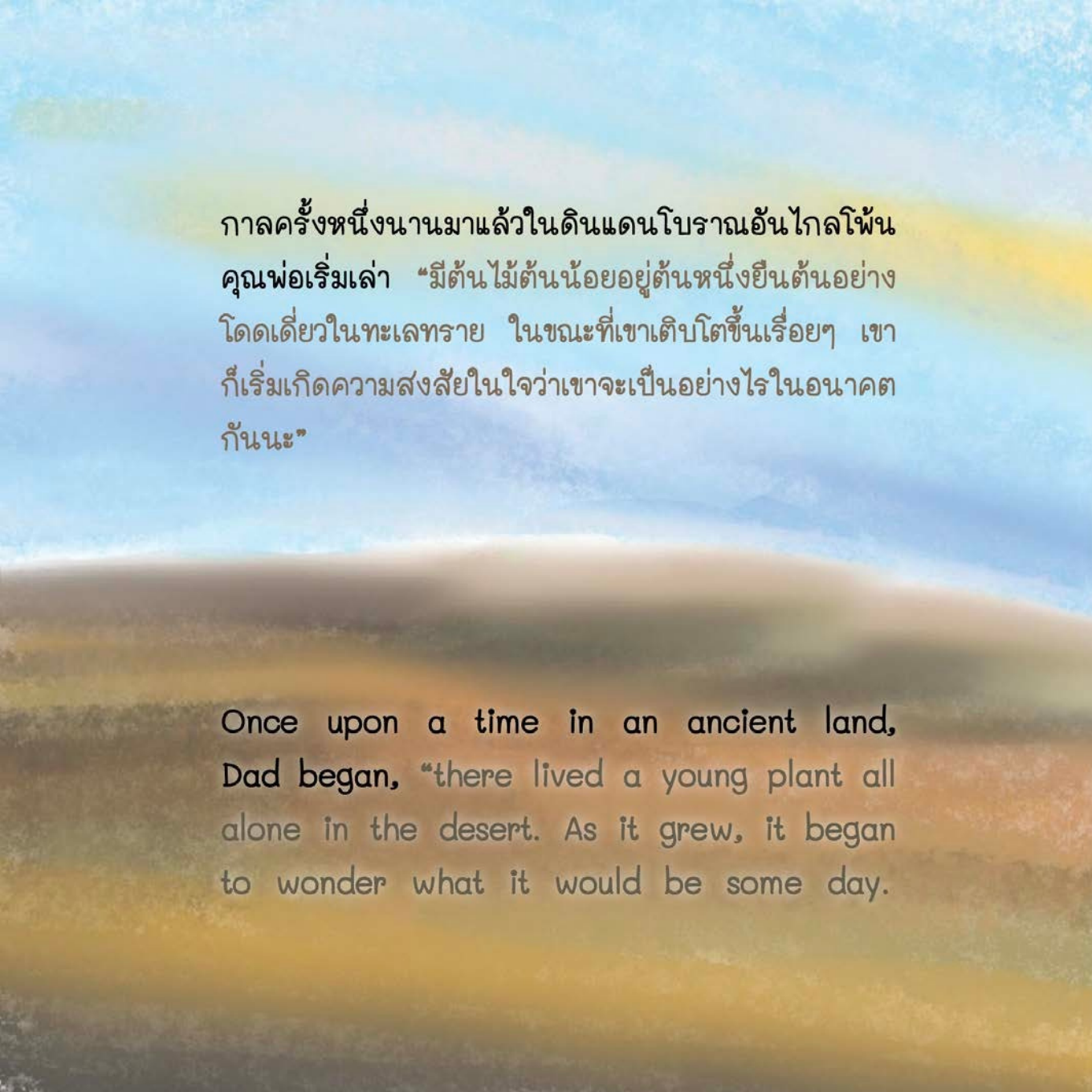

“พ่อจำ แต่งนิทานให้หนูฟังหน่อยนะคะพ่อ” ลูกสาวอ้อนพ่อในขณะที่เธอขึ้นไปนั่งบนตัก “ได้สิจ๊ะ เอาเรื่องเกี่ยวกับคริสต์มาสดีมั้ย” เธอพยักหน้าด้วยความตื่นเต้น “ถ้าอย่างนั้น ลองบอกพ่อสักสองสามอย่างที่ลูกอยากให้อยู่ในเรื่องนี้ พ่อจะได้แต่งง่ายขึ้นนะ” เธอคิดอยู่สักครู่แล้วบอกมั่วๆ ว่า “ต้นไม้กับลาค่ะ” “เออละ งั้นลองมาฟังกันดูนะว่าเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร” คุณพ่อพูดด้วยรอยยิ้ม

“Dad, can you make up a story for me?” the little girl asked as they snuggled together. “Of course! How about a Christmas story?” She nodded with excitement. “OK, name a few things that have to be in the story, and that will help me make something up.” She thought for a moment and randomly said, “A plant and a donkey.” “All right, let’s see how this goes,” the dad said with a smile.

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วในดินแดนโบราณอันไกลโพ้น
คุณพ่อเริ่มเล่า “มีต้นไม้ต้นน้อยอยู่ต้นหนึ่งยืนต้นอย่าง
โดดเดี่ยวในทะเลทราย ในขณะที่เขาเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เขา
ก็เริ่มเกิดความสงสัยในใจว่าเขาจะเป็นอย่างไรในอนาคต
กันนะ”

Once upon a time in an ancient land,
Dad began, “there lived a young plant all
alone in the desert. As it grew, it began
to wonder what it would be some day.

และเมื่อเวลาล่วงเลยผ่านไปหลายปี เขาเติบโตขึ้นมา
เป็นต้นไม้ที่สูงใหญ่ แต่เมื่อเขามองไปรอบๆ ตัวเขา เขาก็
มองไม่เห็นอะไรเลยและก็ไม่ได้อยู่ในที่ที่ใครจะมองเห็นเขาได้
ต้นไม้ต้นนี้จึงมองขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วถามพระเจ้าว่า “พระเจ้าสร้างผมขึ้นมาทำไมหรือครับ?
จุดประสงค์ของผมคืออะไรครับ” แต่ต้นไม้ก็ไม่ได้รับ
คำตอบอะไรจากพระเจ้า”

As the years went by it grew into a tall tree.
It looked around and there was nothing or
nobody to see it. The tree asked the Lord,
“Why did you make me? What is my purpose?”

และแล้ววันหนึ่งต้นไม้ก็สังเกตเห็นชายคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาเขา
อย่างช้าๆ เขาตื่นเต้นที่มีคนมาเยี่ยม! นักเดินทางผู้เหนื่อยล้าได้นั่งลงได้
ร่มไม้ที่สูงใหญ่และสรรเสริญพระเจ้าว่า “ขอบคุณพระเจ้าสำหรับร่มเงา
ของต้นไม้ที่นี่ที่ช่วยให้ผมได้พักเหนื่อย มิเช่นนั้น
ผมคงต้องตายแน่ๆ” หลังจากชาย
คนนี้ได้พักผ่อนจนหายเหนื่อย
เขาก็ยืนขึ้นและเมื่อสังเกตเห็นว่า
ไม่มีใครมองเห็นเขาได้ เขาก็
กอดและขอบคุณต้นไม้
แล้วก็เดินทางต่อไป
ต้นไม้จึงสรรเสริญ
พระเจ้าและพูดกับ
ตัวเองว่า “นี่คงเป็น
เหตุผลที่พระเจ้า
สร้างผมขึ้นมาแน่เลย
เพื่อเป็นร่มเงาใน
การช่วยเหลือผู้คน!
ขอบคุณพระองค์
สำหรับวันนี้”

Then one day the tree noticed a man slowly walking towards him. Finally, a visitor! The tree was so excited! The weary traveler sat in the tree's shade and started praising God, "Thank you Lord for this tree! It has saved my life." Feeling refreshed, the man stood up and, since there was no one around to see him, he hugged the tree. He thanked the tree and headed on his way. The tree praised God and said, "Lord, this is why you made me! Thank you for today."

เมื่อเวลาผ่านไปหลายปี ต้นไม้ก็สังเกตุเห็นว่ามีคนเดินมาหาเขา
อีกครั้ง มันเป็นเวลาานานมากที่เขาไม่เจอใครเลย เขาตื่นเต้นมาก!
เขารอคอยวันนี้มาอย่างเนิ่นนาน ชายที่ดูแข็งแรงคนหนึ่งเดินมา
หยุดที่ต้นไม้พร้อมกับลาและรถเข็นของเขา ชายคนนั้นหยิบขวาน
ขึ้นมา และจามลงไปใต้โคนต้นไม้สุดแรงเหวี่ยง “โฝ๊ะ! โฝ๊ะ!”
ต้นไม้ทั้งสับสนและเจ็บปวดไปหมด “โฝ๊ะ! โฝ๊ะ!” ต้นไม้ร้อง
ถามพระเจ้าขึ้นมาว่า “พระเจ้า ทำไมพระองค์ปล่อยให้เรื่องร้ายๆ
แบบนี้เกิดขึ้นกับผม! “โฝ๊ะ! โฝ๊ะ!” และในไม่ช้าต้นไม้ที่สูงใหญ่
นั้นก็ล้มลงไปกับพื้น จากนั้นก็ถูกตัดเป็นชิ้นๆ และชายคน
นั้นก็ลากกองไม้ทั้งหมดนั้นกลับไปที่บ้าน

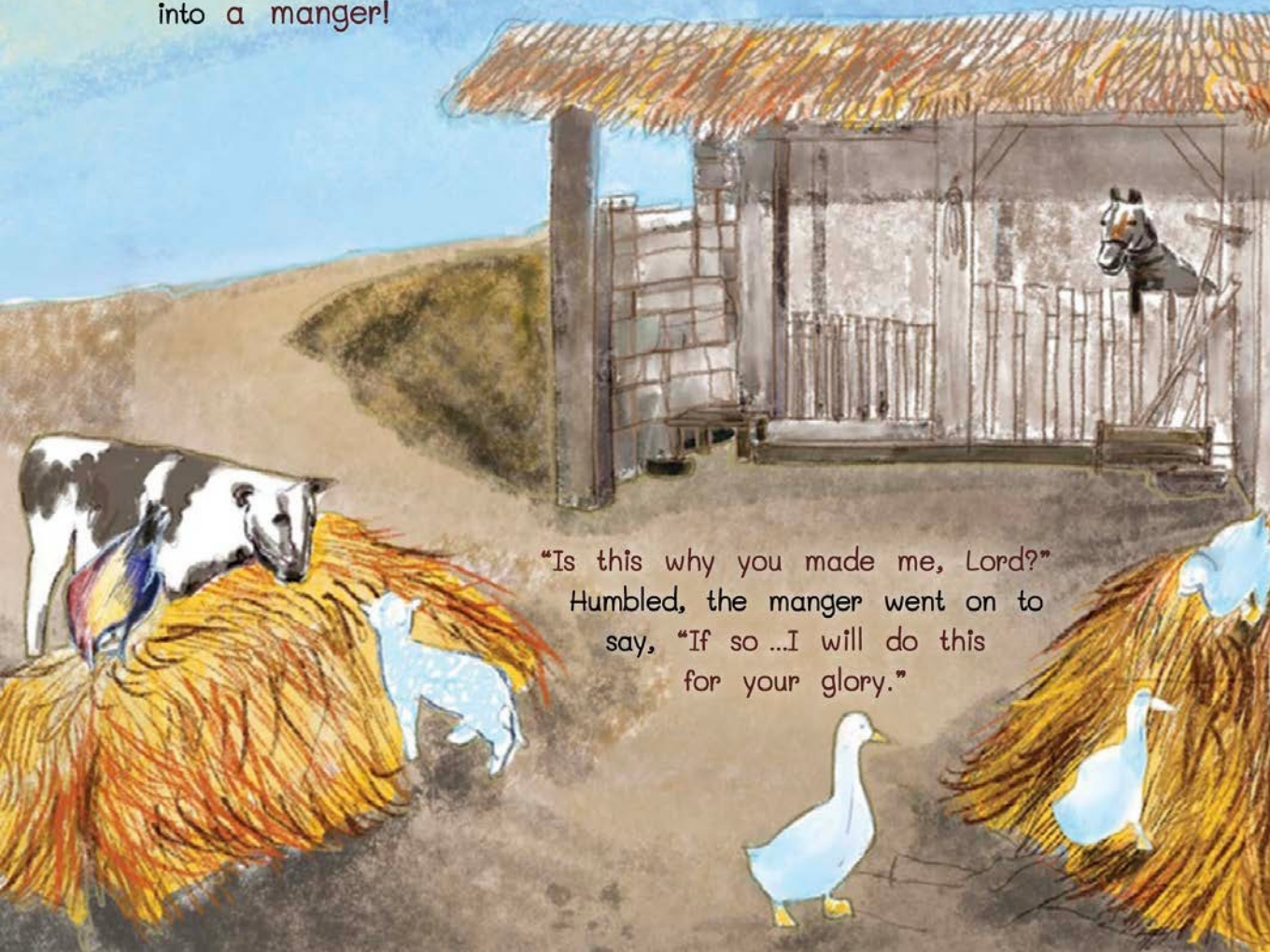

A few years passed by and the tree saw another traveler walking toward him. It had been a very long time since he had seen anyone, so he became very excited! This time the traveler was hurrying towards the tree with a donkey that was pulling a cart. The strong man stopped at the tree, retrieved his axe from the cart, and went up to the tree. "Whack!" The tree was confused and in pain. "Whack!" The tree cried out, "Lord, why are you letting this happen?" "Whack!" Before the tree knew it, he was being hauled back to the man's workshop in pieces.

วันต่อมาช่างไม้ก็เริ่มทำการเปลี่ยนต้นไม้อรรมดาๆ ให้กลายเป็นของใช้ชิ้นหนึ่ง ซึ่งตัวของต้นไม้เองก็ไม่แน่ว่าว่ามันคืออะไร ต้นไม้รู้สึกสับสนและอับอายขายหน้ามากที่เขาไม่ได้เป็นต้นไม้สูงใหญ่อีกต่อไปแล้ว และในวันเดียวกันนั้นเองได้มีชายคนหนึ่งจากเมืองเบธเลเฮมมานำเขากลับไปใช้งานที่บ้าน เมื่อสัตว์ต่างๆ เริ่มกินอาหารจากตัวเขา เขาก็คิดว่าเขากลายเป็น “รางหญ้า” ไปซะแล้ว เขากล่าวต่อพระเจ้าว่า “นี่คือเหตุผลที่พระองค์สร้างผมขึ้นมาใช่ไหม?” รางหญ้าถ่อมใจลงและกล่าวต่อไปว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง... ผมก็จะทำสิ่งนี้เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์”

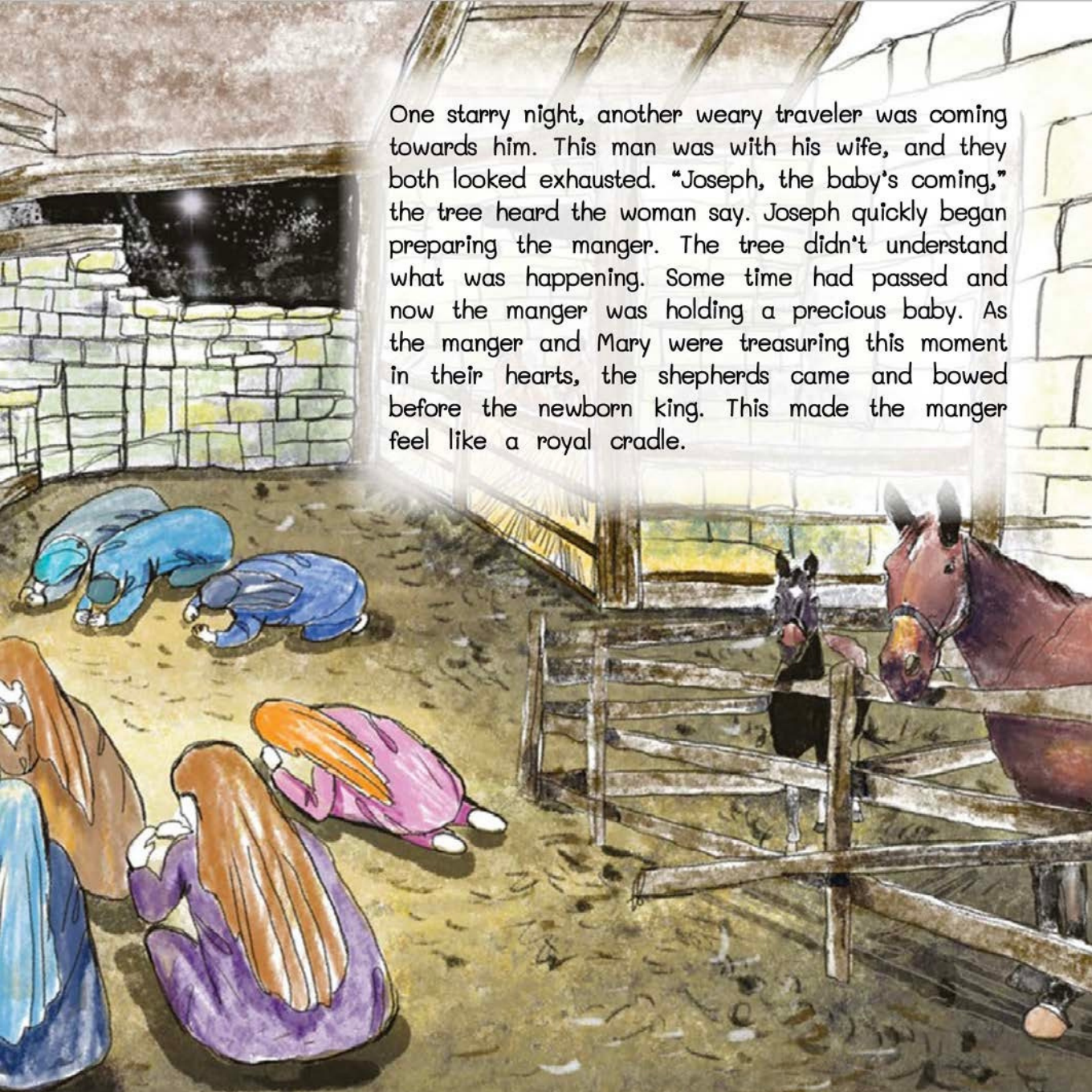
The next day the carpenter began to shape the tree into an object of some sort, but the tree felt confused and humiliated that he was no longer a tall tree. Later that day a man from Bethlehem purchased him, took him back home, and put him in a stable. When the animals began eating their food from him, the tree realized he had been made into a manger!

"Is this why you made me, Lord?"
Humbled, the manger went on to
say, "If so...I will do this
for your glory."

ในคืนวันหนึ่งที่มีดวงดาวเต็มท้องฟ้า ตันไม่ได้เห็นนักเดินทางที่เหนื่อยล้าคนหนึ่งเข้ามาหาเขา ชายคนนี้นำกับภรรยาและทั้งคู่ดูหมดแรง “ลูกกำลังจะคลอดแล้วโยเซฟ” ภรรยาพูดขึ้นมา โยเซฟรีบทำความสะอาดรางหญ้าอย่างรวดเร็วเพื่อเตรียมสำหรับใช้ทำอะไรบางอย่าง รางหญ้ายังไม่เข้าใจสิ่งที่หญิงคนนี้พูดและไม่รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น และก่อนที่เขาจะรู้ตัวทารกน้อยน่ารักสุดแสนวิเศษคนหนึ่งก็ได้อยู่ในอ้อมกอดของรางหญ้าแล้ว! ในขณะที่รางหญ้าและนางมารีย์กำลังปลื้มปีติในหัวใจ ทันใดนั้นก็มีผู้คนเข้ามาในที่ที่พวกเขาอยู่ กลุ่มคนเลี้ยงแกะเข้ามาถามกราบกษัตริย์ผู้บังเกิดใหม่ รางหญ้าหัวใจของโตรีู้สึกเหมือนกับว่าตนเองเป็นเปลที่มีกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่นอนอยู่

One starry night, another weary traveler was coming towards him. This man was with his wife, and they both looked exhausted. "Joseph, the baby's coming," the tree heard the woman say. Joseph quickly began preparing the manger. The tree didn't understand what was happening. Some time had passed and now the manger was holding a precious baby. As the manger and Mary were treasuring this moment in their hearts, the shepherds came and bowed before the newborn king. This made the manger feel like a royal cradle.

“จบแล้วหรือคะพ่อ” ลูกสาวร้องถาม “เล่าต่อสิคะพ่อ แล้วเกิดอะไรขึ้นกับรางหญ้าและเด็กทารกหรือคะพ่อ” คุณพ่อหยุดคิดครู่หนึ่งและพูดกับลูกสาวว่า “เรื่องราวเกี่ยวกับรางหญ้านี้ไม่ใช่เรื่องจริงนะลูก พ่อแต่งขึ้นมาเอง แต่ลูกรู้ไหมว่าพระเยซูนั้นมีอยู่จริงและได้ลงมายังโลกนี้จริงๆ และการที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูนั้นเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเลย”

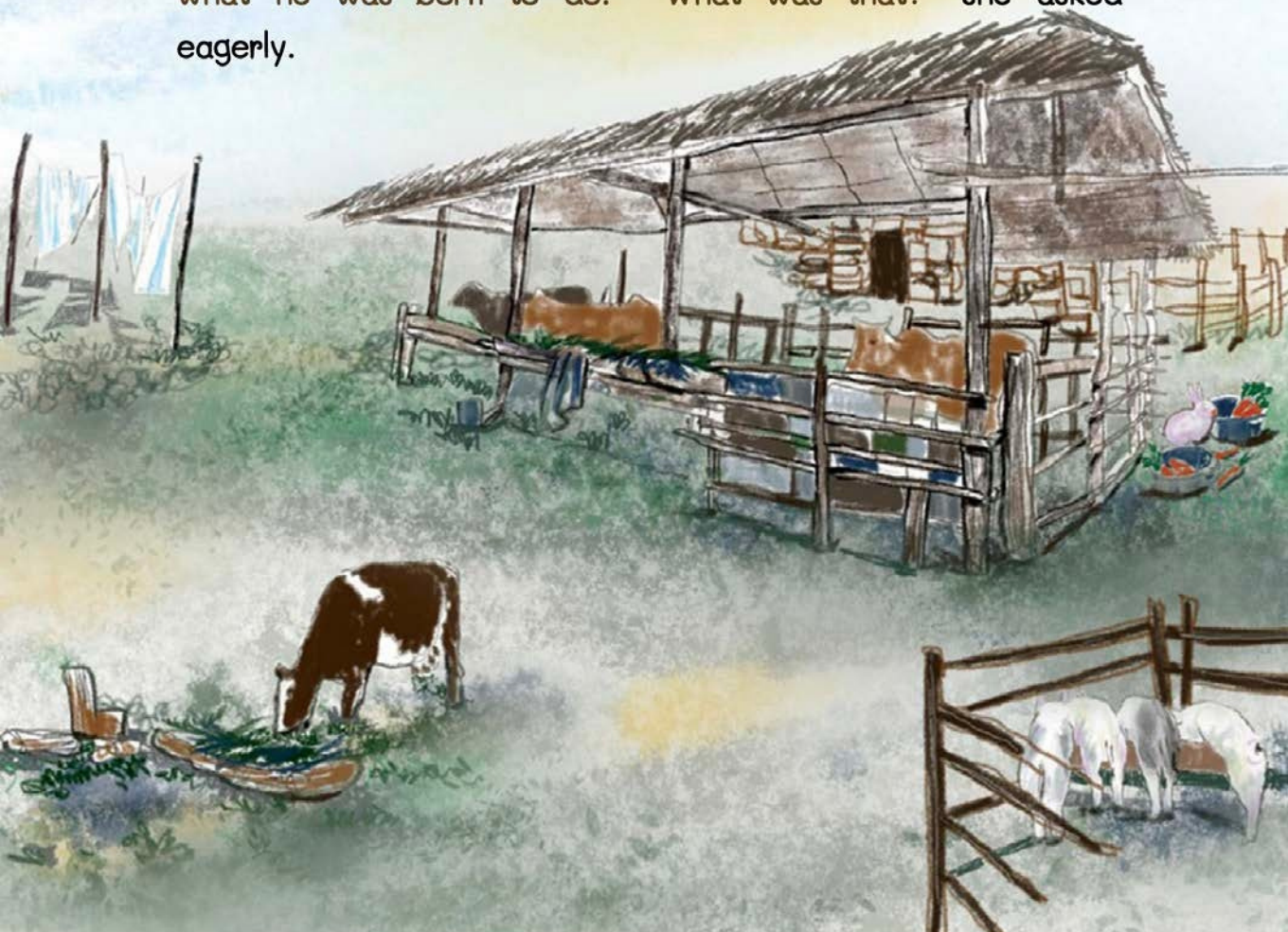
“The end already?” cried the daughter. “Please tell me more. What happened to the manger and the baby?” The dad thought for a bit and said, “I’d have to make up something about the manger because he isn’t real, but Jesus is and he really came, and knowing about him is the greatest truth to ever be known and told.”

พ่ออธิบายต่อไปว่า “พระคัมภีร์ไบเบิลบอกเราว่าตอนที่พระเยซูมาเกิดบนโลกนี้ พระองค์เติบโตขึ้นมาและทำงานกับพ่อที่เป็นช่างไม้ แต่เมื่อพระเยซูอายุได้ 30 ปี พระองค์ก็เริ่มเตรียมพระองค์เองและผู้อื่นให้พร้อมทำในสิ่งที่พระองค์ตั้งใจเกิดมาเพื่อทำ” “แล้วพระเยซูเกิดมาเพื่อทำอะไรหรือคะพ่อ” เด็กน้อยถามขึ้นมาด้วยใจจดใจจ่อ

The dad went on to explain that, "The Bible tells us that after Jesus was born, he grew up working with wood with his earthly father. Then when he was around 30 years old he began preparing himself and others for what he was born to do." "What was that?" she asked eagerly.

“พระคัมภีร์บอกเราว่า พระเยซูเสด็จลงมาเพื่อ ‘ช่วยคนของพระองค์ให้รอดพ้นจากความบาปของพวกเขา’ พระเยซูทรงทำสิ่งนี้สำเร็จด้วยการใช้ชีวิตที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบและไม่เคยทำความบาปใดๆ จากนั้นพระองค์ก็ไปที่กางเขนและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์เพื่อไถ่บาปให้กับคนของพระองค์” คุณพ่อจึงไปที่ดวงตาของลูกสาวและพูดว่า “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้สละชีวิตของพระองค์เพื่อสักวันหนึ่งเราจะไปอยู่กับพระองค์ตลอดไปในดินแดนของพระองค์”

“The Bible says Jesus came to ‘save his people from their sins’. He accomplished this by living a life of perfect obedience, without sin, so that he could go to the cross as a holy sacrifice and pay for the sins of his people.” The dad looked into his daughter’s eyes and said, “The King laid down his life for us so we could be with him one day in his kingdom.”

ด้วยจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความปลื้มปิติยินดี พ่อจึงได้พูดสรุปปิดท้ายว่า “ลูกรู้ไหมว่า ...สิ่งที่พระเยซูได้ทำนั้นเป็นการแสดงออกถึงความรักและการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์โลกเลยนะ และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมคริสต์มาสจึงเป็นวันที่สุดแสนวิเศษสำหรับเรา เพราะเป็นการเตือนความจำเราในแต่ละปีว่าพระเยซูเป็นใครและลงมาเกิดบนโลกนี้ทำไม” เด็กน้อยสวมกอดพ่อแน่นพร้อมกับขอบคุณที่พ่อเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคริสต์มาสและพระเยซูคริสต์ให้เธอฟัง

With joy in his heart and wonder in his eyes the dad concluded, “Oh, it was the greatest act of love and sacrifice in all of history. Christmas is the celebration of the birth of Jesus, and it’s the time we remember the one who came and why he came.” The little girl hugged her dad tight and thanked him for the Christmas story, and for telling her more about Jesus.

ข้อพระคัมภีร์

“เราจะให้พระกำเหนิดบุตรชาย แล้วจงเรียกนามท่านว่า เยชู
เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพวกเขา” ~ มัทธิว 1:21

“ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับกลุ่มคนเลี้ยงแกะว่า ‘อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน
เป็นความยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึงคนทั้งหลาย เพราะว่าในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของพวกท่านคือ
พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาประสูติที่เมืองของดาวิด นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน
คือท่านจะพบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า’” ~ ลูกา 2:10-12

“เพราะท่านเจริญขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างต้นอ่อน...ท่านถูกดูหมิ่นและถูกทอดทิ้งเป็นคนที่รับ
ความเจ็บปวด และคุ้นเคยกับความทุกข์ยาก...แน่ที่เดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา
และหอบความเจ็บปวดของเราไป... แต่ท่านถูกแทงเพราะความทรยศของเรา
ท่านบอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนที่ตกบนท่านนั้นทำให้พวกเรามีสวัสดิภาพ
และที่ท่านถูกเฆี่ยนตีก็ทำให้เราได้รับการรักษา เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทาง
ของตนเอง และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน” ~ อิสยาห์ 53:2-6

“วันรุ่งขึ้นโยหันเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาหาท่าน ท่านจึงกล่าวว่า
“จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ~ ยอห์น 1:29

“พระเยซูเองได้ทรงรับแบกบาปทั้งหลายของเราไว้ในพระกายของพระองค์ ที่ต้นไม้นั้น
เพื่อว่าเราจะตายต่อบาปได้ และดำเนินชีวิตเพื่อความชอบธรรม
ด้วยบาปและผลของพระองค์ พวกท่านจึงได้รับการรักษาให้หาย” ~ 1 เปโตร 2:24

“พระเจ้าทรงทำพระเยซูผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา
เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” ~ 2 โครินธ์ 5:21

“เรารู้ว่าเหตุการณ์ทุกอย่างร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า
คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” ~ โรม 8:28

Bible Verses:

"Before Jesus was born an angel spoke to Joseph saying,
'She will bear a son, and you shall call his name Jesus,
for he will save his people from their sins.' ~ *Matthew 1:21*

"And the angel said to [the shepherds], 'Fear not, for behold,
I bring you good news of great joy that will be for all the people.
For unto you is born this day in the city of David a Savior, who is Christ
the Lord. And this will be a sign for you: you will find a baby
wrapped in swaddling cloths and lying in a manger.'" ~ *Luke 2:10-12*

"For he grew up before him like a young plant...
He was despised and rejected by men, a man of sorrows and acquainted
with grief... Surely he has borne our griefs and carried our sorrows...
he was pierced for our transgressions; he was crushed for our iniquities; upon him was the
chastisement that brought us peace, and with his wounds we are healed.
All we like sheep have gone astray; we have turned-every one-to his own way;
and the Lord has laid on him the iniquity of us all." ~ *Isaiah 53:2-6*

"The next day [John the Baptist] saw Jesus coming toward him, and said,
'Behold, the Lamb of God, who takes away the sin of the world!'" ~ *John 1:29*

"[Jesus] himself bore our sins in his body on the tree, that we might die to sin
and live to righteousness. By his wounds you have been healed." ~ *1 Peter 2:24*

"For our sake [God the Father] made [Jesus] to be sin who knew no sin,
so that in [Jesus] we might become the righteousness of God." ~ *2 Corinthians 5:21*

"And we know that for those who love God all things work together for good,
for those who are called according to his purpose." ~ *Romans 8:28*

ในวันคริสต์มาสแรกนั้น ต้นไม้ได้เรียนรู้ว่าความเจ็บปวด
และความทุกข์ของเราไม่เคยไร้ความหมาย

On this very first Christmas, a tree learns that
our pain and sufferings are never meaningless.

